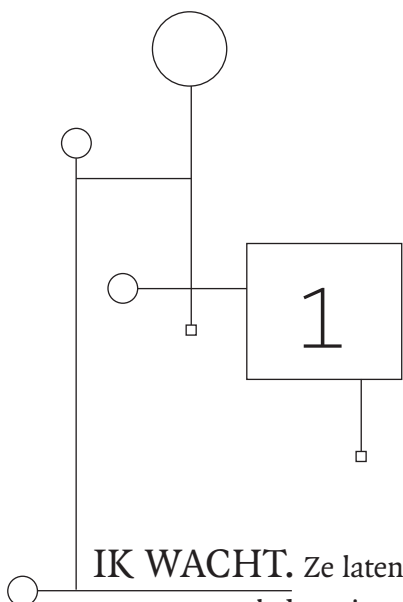

IK WACHT. Ze laten ons zo lang in het donker zitten dat we onze oogleden niet meer voelen. We slapen als ratten op een kluitje, met open ogen, en dromen dat we vallen.

Ik weet het als er een meisje bij een wand komt. Ze begint te bonzen en te schreeuwen – er zit metaal in het geluid – maar geen van ons helpt haar. We hebben te lang niets gezegd, en alles wat we doen is ons dieper begraven in het donker.

De deuren gaan open.

Het licht is beangstigend. Het is het licht van de wereld door het geboortekanaal, en tegelijkertijd de oogverblindende tunnel die bij de dood hoort. Ontzet trek ik me met de andere meisjes terug tussen de dekens, want ik wil niet dat het begint of eindigt.

We struikelen bijna als ze ons naar buiten laten; we zijn vergeten hoe we onze benen moeten gebruiken. Hoe lang heeft

het geduurd? Dagen? Uren? De wijde lucht wacht op zijn vaste plaats.

Ik sta met de andere meisjes op een rij, en mannen in grijze jassen onderzoeken ons.

Ik heb hiervan gehoord. Waar ik vandaan kom verdwijnen al heel lang meisjes. Ze worden uit hun bed gehaald of opgepikt langs de kant van de weg. Het gebeurde met een meisje uit mijn buurt. Even later was haar hele familie verdwenen, vertrokken om haar te zoeken of omdat ze wisten dat ze haar nooit terug zouden krijgen.

Nu is het mijn beurt. Ik weet dat er meisjes verdwijnen, maar daarna kan er van alles gebeuren. Word ik afgekeurd en vermoord? Verkocht aan een bordeel? Die dingen komen voor. Er is maar één andere mogelijkheid. Ik word bruid. Ik heb hen gezien op televisie, onwillige maar mooie tienerbruiden, aan de arm van een rijke man die de dodelijke leeftijd van vijftientwintig nadert.

De andere meisjes halen de televisie nooit. Meisjes die niet door de inspectie komen, worden afgevoerd naar bordelen in de rosse buurten. Af en toe vonden we er een vermoord langs de kant van de weg, rottend, met wijd open ogen in de verschroeiende zon omdat de Verzamelaars geen zin hadden gehad om haar op te ruimen. Sommige meisjes verdwijnen voorgoed, en hun familie blijft in onzekerheid achter.

Meisjes worden soms al meegenomen op hun dertiende, als ze rijp genoeg zijn om kinderen te baren, en het virus eist alle vrouwen van onze generatie op als ze twintig zijn.

De mannen meten onze heupen op om te bepalen hoe sterk we zijn en wrikken onze mond open om aan ons gebit onze

gezondheid te kunnen aflezen. Een van de meisjes moet overgeven. Misschien was zij degene die schreeuwde. Trillend en doodsbang veegt ze haar mond af. Ik geef geen krimp, vastbesloten om anoniem te blijven, onbenaderbaar.

Ik voel me te levend in deze rij zieltogende meisjes met hun ogen halfopen. Ik voel dat hun hart nauwelijks nog klopt, terwijl het mijne bonkt in mijn borstkas. Na al die tijd in de pikdonkere laadruimte zijn we samengesmolten. We zijn één naamloos wezen in deze bizarre hel. Ik wil niet opvallen. Ik wil niet opvallen.

Maar het heeft geen nut. Iemand heeft me opgemerkt. Een man loopt heen en weer langs de rij. Hij kijkt toe terwijl de mannen in grijze jassen ons betasten. Hij heeft een oplettende en tevreden uitdrukking op zijn gezicht.

Zijn ogen, groene uitroeptekens, ontmoeten de mijne. Hij glimlacht. Er flitst iets gouds in zijn mond, een teken van rijkdom. Dit is ongewoon, want hij is te jong voor uitvallende tanden en kiezen. Hij loopt door en ik staar naar mijn schoenen. Stom! Ik had nooit moeten opkijken. De vreemde kleur van mijn ogen is altijd het eerste wat mensen opvalt.

Hij zegt iets tegen de mannen in grijze jassen. Ze bekijken ons een voor een, en dan lijken ze het eens te zijn. De man met de gouden tanden glimlacht nog een keer naar me en wordt naar een andere auto gebracht, die grind opwerpt terwijl hij achteruit de weg op draait en wegrijdt.

Het meisje dat moest overgeven wordt teruggebracht naar de vrachtauto, en met haar nog twaalf andere meisjes. Een van de grijze mannen gaat achter hen aan naar binnen. We zijn met drie meisjes over en staan daar met de ruimte die de anderen

daarstraks nog innamen tussen ons in. De mannen zeggen iets tegen elkaar, en dan tegen ons. ‘Ingerukt,’ zeggen ze, en we gehoorzamen. We kunnen nergens anders heen dan naar de limousine die met zijn achterportieren open in de berm staat. We zijn buiten de bewoonde wereld, niet ver van de snelweg. Ik hoor het verkeer in de verte. Ik zie de eerste lichtjes van de stad verschijnen in de verre purperen mist. Ik ben hier nooit eerder geweest; zo’n uitgestorven plek is ver weg van de overvolle straten thuis.

Ingerukt. De andere twee uitverkoren meisjes komen eerder in beweging dan ik, en ik stap als laatste in de limousine. Tussen ons en de chauffeur zit een getinte ruit. Vlak voordat iemand het portier dichtgooit hoor ik iets in de vrachtwagen.

Het is het eerste van wat uiteindelijk dertien schoten zullen worden.

Ik word wakker in een bed van satijn, misselijk en rillend van het zweet. Ik trek me naar de rand van de matras, buig me erover en geef over op het dieprode tapijt. Ik ben nog aan het spugen en kokhalzen als iemand de rommel met een vaatdoek begint op te ruimen.

‘Iedereen reageert anders op het slaapgas,’ zegt hij zacht.

‘Slaapgas?’ sputter ik, en voor ik mijn mond aan mijn witkanten mouw kan afvegen geeft hij me een doekje – ook dieprood.

‘Het komt uit de ventilatieroosters in de limo,’ zegt hij. ‘Zodat je niet ziet waar je heen gaat.’

Ik herinner me de ruit tussen ons en de voorkant van de auto. Luchtdicht, neem ik aan. Vaag herinner ik me het ruisen van lucht die door roosters aan de zijkant kwam.

‘Een van de andere meisjes,’ zegt de jongen, terwijl hij wit schuim spuit op de plek waar ik heb overgegeven, ‘sprong bijna uit haar slaapkamerraam, zo gedesoriënteerd was ze. Het raam zit dicht, natuurlijk. Veiligheidsglas.’ Ondanks de vreselijke dingen die hij zegt klinkt zijn stem zacht, meelevend misschien zelfs.

Ik kijk over mijn schouder naar het raam. Het zit potdicht. De wereld erachter is fris groen en blauw, frisser dan bij mij thuis, waar we alleen maar vuiligheid hebben en de resten van mijn moeders tuin, die ik niet meer tot leven heb weten te wekken. Ergens begint een vrouw te gillen. De jongen verstrakt even. Dan gaat hij verder met poetsen.

‘Ik kan wel helpen,’ zeg ik. Net voelde ik me er nog niet schuldig over dat ik wat dan ook in dit huis verpest had; ik ben hier tegen mijn wil. Maar ik weet ook dat deze jongen daar niets aan kan doen. Hij kan niet een van de Verzamelaars in het grijs zijn die me hierheen gebracht hebben; hij is nog te jong, van mijn leeftijd misschien. Misschien is hij hier ook tegen zijn wil. Ik heb nog nooit gehoord van jongens die verdwijnen, maar tot vijftig jaar geleden, toen het virus ontdekt werd, waren meisjes ook veilig. Toen was iedereen veilig.

‘Niet nodig. Al klaar,’ zegt hij. En als hij de vaatdoek weghaalt is er geen vlekje meer te zien. Hij trekt aan een hendel aan de muur en er komt een klep uit, hij gooit de doeken erin, laat de hendel los en de klep valt dicht. Hij stopt de bus met wit schuim in de zak van zijn schort en gaat verder met waar hij mee bezig was. Hij pakt een zilveren dienblad van de vloer op en zet het op mijn nachtkastje. ‘Als je je wat beter voelt, is hier wat te eten voor je. Niets waar je weer van in slaap valt, dat be-

loof ik je.' Hij kijkt alsof hij naar me zou kunnen lachen. Bijna. Maar zijn blik blijft geconcentreerd terwijl hij een metalen deksel van een soepkom haalt en een ander van een klein bord vol dampende groenten en een berg aardappelpuree met een meertje van jus in het midden. Ik ben ontvoerd, verdoofd, in deze kamer opgesloten, en toch krijg ik een feestmaal voorgezet. De opzet is zo walgelijk dat ik bijna weer moet overgeven. 'Dat andere meisje, dat uit het raam wilde springen – wat is er met haar gebeurd?' vraag ik. Ik durf niet te vragen naar de gilende vrouw verderop. Ik wil niet weten wat er met háár aan de hand is.

'Ze is alweer wat gekalmeerd.'

'En het andere meisje?'

'Vanmorgen wakker geworden. Ik geloof dat de Huisheer haar de tuinen laat zien.'

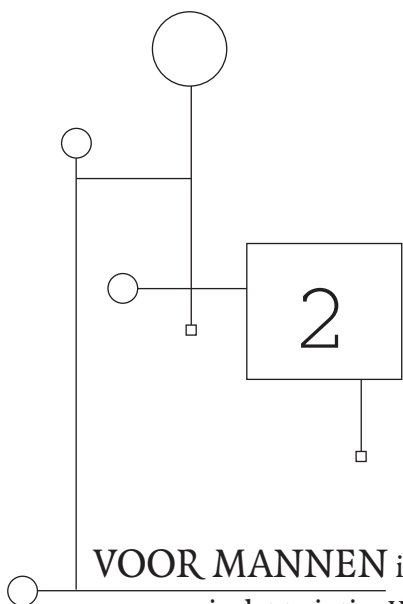
De Huisheer. Mijn vertwijfeling is terug en ik laat me achterover in de kussens vallen. Huisherren bezitten landhuizen. Ze kopen bruiden van de Verzamelaars, die de straten afschuiemen op zoek naar geschikte kandidaten die ze kunnen ontvoeren. De meer barmhartige Verzamelaars verkopen de afgekeurde meisjes aan bordelen, maar de mannen die mijn pad kruisten dreven hen de vrachtwagen in en schoten hen dood. In mijn gedrogeerde dromen hoorde ik dat eerste pistoolschot telkens opnieuw.

'Hoe lang ben ik hier al?' vraag ik.

'Twee dagen,' zegt de jongen. Hij geeft me een dampende beker, en ik wil al nee zeggen als ik het touwtje van het theezakje over de rand zie bungelen, de kruiden ruik. Thee. Mijn broer Rowan en ik dronken het elke ochtend bij het ontbijt en

elke avond bij het avondeten. Het ruikt naar thuis. Mijn moeder stond altijd neuriënd bij het fornuis te wachten tot het water kookte.

Met tranen in mijn ogen ga ik rechtop zitten om de thee aan te pakken. Ik houd de beker vlak voor mijn gezicht en adem de stoom in door mijn neus. Ik moet moeite doen om niet te gaan huilen. De jongen merkt waarschijnlijk dat de schok van water gebeurd is nu pas echt tot me doordringt. Hij merkt waarschijnlijk dat ik op het punt sta iets dramatisch te doen, zoals in huilen uitbarsten of uit het raam springen zoals dat andere meisje, want hij is al op weg naar de deur. Stilletjes, zonder achterom te kijken laat hij me alleen met mijn verdriet. Maar als ik mijn gezicht in het kussen druk, komt er in plaats van een huilbui een verschrikkelijke, primitieve schreeuw. Iets waarvan ik niet wist dat ik het in me had. Een razernij die ik nooit eerder heb gekend.

VOOR MANNEN is vijftientwintig de fatale leeftijd. Voor vrouwen is dat twintig. We vallen met z'n allen, als vliegen.

Zeventig jaar geleden perfectioneerde de wetenschap de kunst van het kinderen maken. Er waren geneesmiddelen tegen een epidemie die bekendstond als kanker, een ziekte die elk deel van het lichaam kon aantasten en vroeger miljoenen levens eiste. Versterking van het immuunsysteem van de nieuwe generatie kinderen maakte een einde aan allergieën en seizoensziekten, en bood zelfs bescherming tegen seksueel overdraagbare virussen. In plaats van zwakke natuurlijke kinderen werden er kinderen verwekt met deze nieuwe technologie. Een generatie van volmaakte, in het laboratorium gemaakte kinderen garandeerde een gezonde, succesvolle bevolking. Die generatie is grotendeels nog in leven en wordt op een prettige manier oud. Dit is de onbevreesde 'eerste generatie', zo goed als onsterfelijk.

Niemand had kunnen voorzien wat voor gruwelijks er ná die robuuste generatie zou komen. Terwijl de eerste generatie floreerde, en nog steeds floreert, ging er iets mis met hun kinderen, en de kinderen van hún kinderen. Wij, de nieuwe generaties, worden gezond en sterk geboren, misschien zelfs gezonder dan onze ouders, maar onze levensduur stopt bij vijfentwintig voor mannen en twintig voor vrouwen. De wereld is al vijftig jaar in paniek, terwijl haar kinderen sterven. De rijkere families weigeren hun nederlaag te erkennen. Verzaamelaars verdienen hun geld met het bijeenbrengen van potentiële bruiden die verkocht worden om nieuwe kinderen te baren. De kinderen die binnen deze huwelijken geboren worden, zijn een experiment. Dat zegt mijn broer in elk geval, en altijd met walging in zijn stem. Er was een tijd dat hij alles wilde weten over het virus dat ons doodt; hij achtervolgde onze ouders met vragen die niemand kon beantwoorden. Maar de dood van onze ouders brak zijn nieuwsgierigheid. Mijn analytische broer, die ervan droomde de wereld te redden, lacht nu iedereen uit die het probeert.

Maar we wisten geen van beiden precies wat er gebeurde na een ontvoering.

Het lijkt erop dat ik daar nu achter zal komen.

Urenlang ijsbeer ik in die kanten nachtjapon door de kamer. De kamer is volledig gemeubileerd, alsof hij op mijn komst gewacht heeft. Er is een inloopkast vol kleren, maar ik kom er alleen om te kijken of er een vlieringluik is – in de kast van mijn ouders zit er een – maar dat is er niet. De donkere, glanzende houten ladekast past bij de toilettafel en de ottomane, aan de muren hangen anonieme schilderijen – een zons-

ondergang, een picknick op het strand. Op het behang staan verticale ranken met ontluikende rozen die me doen denken aan de tralies van een gevangenis. Ik vermijd het naar mijn spiegelbeeld in de spiegel boven de toilettafel te kijken, bang dat ik gek zal worden als ik mezelf hier zie.

Ik probeer het raam open te krijgen, maar als dat vergeefs blijkt, neem ik het uitzicht in me op. De zon gaat onder in geel en roze, en in de tuin bloeien ontelbare bloemen. Er zijn klaterende fontein. Het gras is gemaaid in stroken groen en donkerder groen. Dichter bij het huis vormt een heg de afscheiding van een gedeelte met een verzonken zwembad, onnatuurlijk hemelsblauw. Dit is, denk ik, de botanische hemel die mijn moeder zich voorstelde toen ze lelies in de tuin plantte. Haar lelies werden altijd gezond en sterk, gedijden ondanks de woestenij van vuil en stof. In onze buurt bloeiden alleen bloemen toen zij nog leefde. Behalve mijn moeders bloemen zijn er de verlepte anjers die de winkeliers in de stad verkopen, roze en rood geverfd voor Valentijnsdag, en rode rozen die altijd rubberachtig of verdord voor de ramen staan. Net als de mensheid zijn dit kunstmatige replica's van wat ze horen te zijn.

De jongen die mijn lunch kwam brengen vertelde dat een van de andere meisjes in de tuin aan het wandelen was, en ik vraag me af of de Huisheer zo genadig is om ons vrij naar buiten te laten gaan. Ik weet niet veel van Huisheren, behalve dat ze óf jonger zijn dan vijfentwintig óf tegen de zeventig lopen – in dat geval zijn ze van de eerste generatie, en dat komt niet vaak voor. De eerste generatie heeft inmiddels genoeg van haar kinderen vroegtijdig zien overlijden en voelt er niets voor om

op wéér een andere generatie te experimenteren. Ze doen zelfs mee aan protestacties, gewelddadige rellen die onherstelbare schade aanrichten.

Mijn broer. Hij zal onmiddellijk geweten hebben dat er iets mis was toen ik niet thuiskwam van mijn werk. En ik ben al drie dagen weg. Hij is natuurlijk buiten zichzelf. Hij waar-schuwde me altijd voor die onheilspellende grijze vrachtauto's die dag en nacht door de straten van de stad kruipen. Maar ik ben helemaal niet door zo'n auto meegenomen. Ik kon dit niet zien aankomen.

De gedachte aan mijn broer, alleen in dat lege huis, dwingt me mijn zelfmedelijden opzij te zetten. Het is contraproductief. Denk na. Er móét een manier zijn om te ontsnappen. Het raam kan duidelijk niet open. De kast leidt alleen naar nog meer kleren. De koker waar de jongen de vuile vaatdoek in gooide is maar centimeters breed. Als ik bij de Huisheer in de gunst weet te komen, krijg ik misschien genoeg vertrouwen om alleen de tuin in te mogen. Vanuit mijn kamer lijkt er geen einde aan te komen. Maar ergens moet een einde zijn. Misschien vind ik een uitgang als ik door een heg kruip of over een hek klim. Misschien word ik zo'n publieke bruid met wie de mannen pronken op feesten die op televisie uitgezonden worden en krijg ik de kans ongemerkt in de menigte te verdwijnen. Ik heb zo veel onwillige bruiden op televisie gezien, en ik heb me altijd afgevraagd waarom die meisjes niet vluchtten. Misschien laten de camera's het beveiligingssysteem dat hen gevangenhoudt niet zien.

Maar nu ben ik bang dat ik misschien nooit de kans krijg om naar zo'n feest te gaan. Het kan wel jaren duren om het ver-

trouwen van een Huisheer te winnen. En over vier jaar, als ik twintig word, ga ik dood.

Ik voel aan de deurkruk, en tot mijn verbazing zit de deur niet op slot. Krakend gaat hij open, en erachter ligt een gang.

Ergens tikt een klok. Er komen verschillende deuren op de gang uit, waarvan de meeste dicht zitten en vanbuiten op slot kunnen. Die van mij kan ook vanbuiten op slot, maar hij is open.

Ik sluip door de gang, en mijn blote voeten hebben als voordeel dat ik op het dikke groene tapijt bijna niet te horen ben. Bij de deuren luister ik of ik iets hoor, een teken van leven. Maar het enige geluid komt van de deur die aan het eind van de gang op een kier staat. Ik hoor gekreun, snakken naar adem. Ik blijf stokstijf staan. Als de Huisheer bezig is een van zijn vrouwen zwanger te maken, maak ik het voor mezelf alleen maar erger als ik binnen kom lopen. Ik heb geen idee wat er dan zou gebeuren. Ze zouden me vast executeren of vragen mee te doen, en ik weet niet wat erger zou zijn.

Maar nee, ik hoor alleen een vrouw, en er is niemand bij haar. Voorzichtig tuur ik door de kier, dan duw ik de deur open.

‘Wie is daar?’ mompelt de vrouw, en dit veroorzaakt een gierende hoestbui.

Ik ga de kamer in en zie dat ze alleen in een satijnen bed ligt. Maar deze kamer is veel meer aangekleed dan de mijne, met foto’s van kinderen aan de muren en een open raam met opbollende gordijnen. Deze kamer ziet eruit alsof er in geleefd wordt, gezellig, helemaal niet als een gevangenis.

Op haar nachtkastje staan pillen, flesjes met druppelaars, lege en bijna lege glazen met gekleurde vloeistoffen. Ze richt zich

op haar ellebogen op en kijkt me aan. Ze heeft net zulk blond haar als ik, maar door haar ziekelijk bleke huid lijkt dat van haar matter. Haar ogen staan koortsig. 'Wie ben jij?'

'Rhine,' zeg ik zacht, want ik ben te zenuwachtig om te liegen.

'Zoiets moois,' zegt ze. 'Heb je er foto's van gezien?'

Ik denk dat ze ijlt, want ik begrijp niet waar ze het over heeft.

'Nee,' zeg ik dus maar.

'Je hebt mijn medicijnen niet bij je,' zegt ze, en met een zucht laat ze zich sierlijk in haar zee van kussens zakken.

'Nee,' zeg ik. 'Moet ik iets halen?' Nu weet ik zeker dat ze ijlt, en als ik een reden kan verzinnen om weg te gaan, kan ik misschien terug naar mijn kamer en vergeet ze dat ik bij haar geweest ben.

Ze klopt op de rand van haar bed. 'Blijf,' zegt ze. 'Ik ben zo moe van al die middeltjes. Kunnen ze me niet gewoon dood laten gaan?'

Staat dit mij als bruid te wachten? Zo geketend te zijn dat zelfs de vrijheid om dood te gaan me wordt ontzegd?

Ik ga naast haar zitten, overweldigd door de geur van medicijnen en verval, en daarnaast iets prettigs. Potpourri – geparfumeerde, gedroogde bloembladjes. De melodieuze geur hangt om ons heen en doet me aan thuis denken.

'Je bent een leugenaar,' zegt de vrouw in bed. 'Je kwam me mijn medicijnen helemaal niet brengen.'

'Dat zei ik ook niet.'

'Wie ben je dan wel?' Ze steekt een trillende hand uit en voelt aan mijn blonde haar. Ze inspecteert een lok, en dan komt er een afschuwelijke pijn in haar ogen. 'O. Jij bent mijn vervangster. Hoe oud ben je?'

‘Zestien,’ zeg ik, alweer eerlijk van de schrik. Vervangster? Is zij een van de vrouwen van de Huisheer?

Ze kijkt een tijdje naar me, en de pijn maakt plaats voor iets anders. Iets moederlijks bijna. ‘Vind je het heel erg hier?’ vraagt ze.

‘Ja,’ zeg ik.

‘Dan zou je de veranda eens moeten zien.’ Ze glimlacht en doet haar ogen dicht. Haar hand glijdt van mijn haar. Ze hoest, en bloed spat uit haar mond op mijn nachtpajon.

Ik droom wel eens dat ik een kamer binnen kom waar mijn ouders vermoord zijn en in een verse plas bloed liggen, en in die nachtmerries blijf ik een eeuwigheid in de deuropening staan, te bang om weg te rennen. Nu voel ik dezelfde angst. Ik wil weg, overal zijn behalve hier, maar ik krijg mijn benen niet in beweging. Ik kan alleen maar kijken hoe zij hoest en vecht, en intussen wordt mijn nachtpajon steeds roder. Ik voel de warmte van haar bloed op mijn handen en gezicht.

Ik weet niet hoe lang dit zo doorgaat. Uiteindelijk komt er iemand aangerend, een oudere vrouw, een eerste generatie, met een metalen bakje waarin schuimig water klotst. ‘O, lady Rose, waarom hebt u niet op het knopje gedrukt als u zo’n pijn had?’ vraagt ze.

Ik kom gauw overeind en haast me naar de deur, maar de vrouw met het bakje ziet me niet eens. Ze helpt de hoestende vrouw overeind, trekt haar nachtpajon uit en begint haar af te sponzen.

‘Medicijnen in het water,’ kreunt de hoestende vrouw. ‘Ik ruik het. Overal medicijnen. Laat me toch gewoon doodgaan.’

Ze klinkt zo ziek en gekwetst dat ik, ondanks mijn eigen situatie, medelijden met haar krijg.

‘Wat doe jij nou?’ fluistert een scherpe stem achter me. Ik draai me om en zie de jongen die me eerder mijn lunch bracht. Hij kijkt zenuwachtig. ‘Hoe ben je je kamer uit gekomen? Ga terug. Schiet op, wegwezen!’ Dit komt in mijn nachtmerries nooit voor, dat iemand me dwingt om in actie te komen. Ik ben er dankbaar voor. Ik ren terug naar mijn slaapkamer, maar onderweg bots ik tegen iemand op.

Ik kijk op en herken de man die me de weg verspert. Zijn glimlach blinkt van het goud.

‘Hé, hallo,’ zegt hij.

Ik weet niet hoe ik die glimlach moet opvatten, of hij dreigend is of vriendelijk. Het duurt maar heel even voor hij het bloed op mijn gezicht en mijn nachttjapon ziet, en dan duwt hij me opzij. Hij rent naar de slaapkamer van de vrouw, die nog steeds de longen uit haar lijf hoest.

Ik hol mijn slaapkamer in. Ik ruk mijn nachttjapon uit en gebruik de schone stukjes om het bloed van mijn huid te boenen, daarna kruip ik onder de spreij op mijn bed, sla mijn handen voor mijn oren en probeer me af te sluiten voor die afschuwelijke geluiden. Dit hele afschuwelijke huis.

Deze keer word ik wel wakker van het geluid van de deurkruk. De jongen die eerder mijn lunch bracht, heeft nu weer een zilveren dienblad in zijn handen. Hij ontwijkt mijn blik. Hij loopt de kamer door en zet het blad op mijn nachtkastje.

‘Avondeten,’ zegt hij plechtig.

Vanonder mijn dekens kijk ik toe, maar hij kijkt niet naar mij.

Ook niet als hij de besmeurde nachtjapon, bevlekt met het bloed van Rose, van de grond opdraagt en in de koker gooit. Dan draait hij zich om naar de deur.

‘Wacht,’ zeg ik. ‘Alsjeblieft.’

Met zijn rug naar me toe blijft hij staan.

En ik weet niet wat het is – dat hij ongeveer even oud is als ik, dat hij zo tactvol is, dat hij hier niet gelukkiger lijkt te zijn dan ik –, maar ik wil dat hij bij me blijft. Al is het maar een minuutje of twee.

‘Die vrouw,’ zeg ik, in een wanhopige poging een gesprek te beginnen voor hij weggaat. ‘Wie is dat?’

‘Dat is Rose,’ zegt hij. ‘De eerste vrouw van de Huisheer.’ Alle Huisheren nemen een eerste vrouw. Het getal slaat niet op de volgorde van de huwelijken, maar is een teken van macht. Eerste vrouwen zijn aanwezig bij sociale gelegenheden, verschijnen in het openbaar met hun Huisheer en hebben, kennelijk, recht op een raam dat open kan. Zij zijn favoriet.

‘Wat heeft ze?’

‘Het virus,’ zegt hij, en als hij zich omdraait ligt er een oprecht verbaasde blik in zijn ogen. ‘Heb je nog nooit iemand met het virus gezien?’

‘Niet van dichtbij,’ zeg ik.

‘Ook je ouders niet?’

‘Nee.’ Mijn ouders waren van de eerste generatie, al dik in de vijftig toen mijn broer en ik geboren werden, maar ik weet niet of ik hem dat wel wil vertellen. Daarom zeg ik maar: ‘Ik doe heel hard mijn best om niet aan het virus te denken.’

‘Ik ook,’ zegt hij. ‘Ze vroeg naar je, toen je weg was. Je heet toch Rhine?’

Nu kijkt hij me wel aan, dus knik ik bevestigend, me er opeens van bewust dat ik naakt ben onder mijn dekens. Ik trek ze dicht-er om me heen. ‘En jij?’

‘Gabriel,’ zegt hij. En daar is het weer, dat bijna-lachje, tegen-gehouden door de zwaarte van alles. Ik wil hem vragen wat hij doet in dit afschuwelijke huis met zijn mooie tuinen, helderblauwe zwembad en symmetrische groene heggen. Ik wil weten waar hij vandaan komt en of hij van plan is terug te gaan. Ik wil hem zelfs vertellen over mijn ontsnappingsplan – als ik tenminste ooit een plan beden-ek. Maar dat zijn gevaar-lijke gedachten. Als mijn broer bij me was, zou hij zeggen dat ik niemand moest vertrouwen. En hij zou gelijk hebben.

‘Welterusten,’ zegt de jongen, Gabriel. ‘Eet maar wat en ga slapen. Morgen is een grote dag.’ Uit zijn toon maak ik op dat ik zojuist gewaarschuwd ben voor iets vreselijks wat me te wachten staat.

Hij draait zich om, en als hij wegloopt zie ik dat hij een beetje mank loopt, wat vanmiddag nog niet zo was. Onder de dunne witte stof van zijn uniform zie ik vaag het begin van blauwe plekken. Komt dit door mij? Is hij gestraft omdat hij mij uit mijn kamer heeft laten ontsnappen? Nog meer vragen die ik niet stel.

Dan is hij weg. En ik hoor het klikken van een slot dat dicht-gedraaid wordt.